

ikke være uenig med Regeringsbladet; men hvor er disse gode Forslag? Man behøver jo blot at læse den Tale, som selve Regeringspartiets Ordfører (Trier) holdt ved Lovforslagets første Behandling, for at se, at han ingenlunde anser dette Lovforslag for at være et godt Forslag. Det var, hvad jeg vil kalde en pligtmæssig Anerkendelse, som manglede enhver Varme. Og hvad gjorde de Radikales Ordfører (Dahlgaard)? Han lavede Lovforslaget om. Nu staar jo de Herrer med deres bristende Evne lagt klart for Dagen; nu staar de Herrer overfor den Forventning, de selv har kaldt paa, og nu har de ikke andet at byde paa end paa den ynkeligste Maade at søge at skubbe Ansvaret fra sig.

Og saa tales der om Visnepolitik! Ja, hvem har indledet Visnepolitikken paa det Omraade? Ved Finanslovforslagets første Behandling stod den højtærede Statsminister og sagde, at han troede ikke paa Told, og han troede ikke paa Importregulering, og vi ved, de tror ikke paa aktiv Handelspolitik. Er det da uberettiget at spørge de Herrer: Hvad tror de da paa? (*Erhvervsministeren* [Staning]: Ikke paa Dem!). Nej, jeg vilde jo ikke være nogen synderlig velsmagende Ret at anrette for den danske Arbejderstand, selv om den blev serveret i Sauce Hollandaise, saaledes som de Herrer har anvendt den ved dette Lovforslag. Hvad siger det ærede Medlem Hr. Trier? Ikke Told! Hvad siger det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen? Ikke Told! Hvad siger det ærede Medlem Hr. Dahlgaard? Videre Foranstaltninger maa afhænge af Valutapolitikken! Hvad dette betyder, har jeg tidligere paavist: Visnen og Goldhed. Det er det, der møder en fra Regeringspartierne Side. Men Frihandelens Fane, den vajer — det er Trøsten. Den vajer over tomme Hjem og fyldte Laanekontorer, kolde Esser og varme Ministerbænke. Thi Ministeriet — det sidder. Hvilken Fryd for Arbejderne! Hvilken Trøst er det ikke for Arbejderne, naar de gaar arbejdsløse, at de kan se hen til dette Ministerium, som sidder! Det er denne Regerings store og gode Gerning. Kun en eneste Ting har de Herrer evnet: Krykker, Krykker, men ikke Kur, Understøttelse, Understøttelse, der tærer paa den Samfundsformue, som de har arvet. Det formaar denne Regering. Og saa har man fra Regeringens Side Dristighed nok til at tale om: hvis man vilde snyde Befolkningen, snyde Arbejderne. For hvad? Hvad bydes der paa? Hvad er der i Posen? Intet! Det, man kunde snyde Arbejderne for, var kun for det op-højede Skue at se de Herrer sidde.

Og saa siges der, og siges med Rette, at Valgperioden er 4 Aar. Det har vi fra vor Side hævdet, og det er stadig vort Hovedsynspunkt. Men naar vi staar overfor en Regering, som saa kraftigt, som den højtærede Statsminister gjorde det her i sin første Tale i Aften, paaberaaber sig en voksende Folkestemming, Titusinder af Industris Folk, som staar bagved ham, og paaberaaber sig dette som en Bevæggrund for os til at gaa med til at gennemføre et Lovforslag, som vi ikke tror paa, naar vi staar overfor et støttende Parti, hvis Ordfører udæskende taler om Valgets ætsende Syre — ja, af bitter Erfaring, de Herrer husker Valget i 1920, det ætsede jo en lille Smule væk af det radikale Parti —, naar vi staar overfor hele denne Fremgangsmaade, saa maa det være berettiget at sige til de Herrer: Maa vi være fri for disse Bravader! Maa vi faa en rolig Drøftelse af Sagerne, indledet af den højtærede Statsminister. Maa vi se de andre Forslag! Maa vi se, hvad der er i Posen, eller maa vi faa et Valg!

Slebsager: Jeg skal for mit Vedkommende tale meget kort. Jeg maa blot overfor det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, som omtalte den nuværende store Arbejdsløshed som en Følge af Valutakrisen, og at en saadan havde vi aldrig staaet overfor tidligere, sige, at det ærede Medlem tager ganske fejl. Da alle Partier enedes om Arbejdsløshedsloven i 1924, havde vi Erfaringerne for Øje fra en mægtig Arbejdsløshed i 1921—22 som Følge af en Valutakrise, fordi den danske Valuta i den Periode gik op fra nogle og 50 til 84, med andre Ord steg over 50 pCt.; som Følge deraf havde vi den store Arbejdsløshed. Og alle disse Erfaringer havde vi for Øje, da alle Partier lavede Arbejdsløshedsloven af 1924, ved hvilken Arbejdsløshedsfondens Forhold ændredes, for at den bedre kunde være i Stand til at imødegaa en ekstraordinær Arbejdsløshed, hvis den skulde indtræffe.

Med Hensyn til Arbejdsløshedsfonden og Arbejdsløshedskasserne har jeg udtalt mig om det omhandlede Forhold og fastholder de Udtalelser, som jeg har fremsat. Jeg nærer ikke Tvivl om, at Hovedparten af dem, som maatte komme i Arbejde som Følge af Foranstaltninger af den her nævnte Art, bliver Medlemmerne af de ordinære Arbejdsløshedskasser, dem, som kunde faa Understøttelse der, og det hænger ogsaa ganske naturligt sammen med, at Arbejdsanvisningen i det store og hele er knyttet til Arbejdsløshedskasserne.